

Open brief: waarom ik (als vrouw) geen opleiding tot diaken mag volgen en mij daar nu ook juridisch tegen verzet

Al vele jaren ben ik actief in de Kerk, met overtuiging. In het verleden was ik actief als vrijwilliger in de jeugdcatechese, doopcatechese, als lid van de parochieploeg, ... nu vooral als voorganger, zowel in vieringen als in uitvaarten.

Mijn parochie, OLV Herent, probeert een warme, nabije en solidaire geloofsgemeenschap te vormen. We doen dat met vele enthousiaste en gewaardeerde vrijwilligers, vrouwen en mannen. Dat vrijwillig engagement is bovendien broodnodig, want er zijn amper nog priesters.

Al vele jaren zet ik mij in en doe dit vanuit wie ik ben: een gelovige, sociaal geëngageerde, feministische en ecologisch geïnspireerde vrouw. Het zijn allemaal zaken die voor mij onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

Al evenveel jaren kijk ik, samen met velen, uit naar de dag dat mannen en vrouwen gelijkwaardig kunnen bouwen aan die gemeenschappen. We hebben, ook in onze kerkgemeenschap, dat jaren geprobeerd via dialoog en gesprek, tevergeefs. Nog steeds worden vrouwen in de Kerk niet ten volle gewaardeerd en krijgen zij niet de kans op hun evenwaardige plaats.

Vanuit die frustratie, vanuit de overtuiging dat een opleiding tot diaken de Kerk verder kan helpen groeien én tegelijk vanuit de vaste wil om niet te breken met de Kerk, besliste ik mij in te schrijven tot de opleiding tot diaken.

Na mijn schriftelijke aanmelding kreeg ik snel een uitnodiging tot gesprek om de opleiding te kunnen starten. Toen telefonisch duidelijk werd dat ik een vrouw was, werd ik zondermeer geweigerd om die opleiding te volgen, helaas. Ik kreeg als antwoord: "Het diakenambt in de rooms-katholieke Kerk is (op dit moment) niet toegankelijk voor vrouwen. Om die reden kunnen wij uw kandidatuur voor de diakenopleiding niet verder behandelen."

Ik herhaalde mijn vraag aan de bisschoppen (zowel aan toenmalig aartsbisschop De Kesel als aan de huidige aartsbisschop Terlinden). Ik word echter niet toegelaten tot die opleiding, enkel en alleen omdat ik een vrouw ben. Ik werd ook niet uitgenodigd om dit te bespreken.

Het patriarchaat is een oud zeer voor veel vrouwen in de rooms-katholieke Kerk. Vrouwen worden nog steeds door een exclusief mannelijke hiërarchie buitengesloten uit de ambten in de katholieke Kerk. Voor heel wat gelovige vrouwen is dit een pijnlijke en onterechte ontkenning van hun eigen roeping.

In de voorbije jaren dacht ik altijd dat het goed was om van binnenuit een kritische, opbouwende gelovige te zijn, in de hoop dat ooit de dag zou komen dat we als vrouwen een gelijkwaardige positie hebben. Die dag lijkt verder weg dan ooit en ik heb niet het gevoel dat dit in de komende tijd zal wijzigen. Dat maakt me droef maar ook wel strijdbaar. Omwille van alle vrouwen, maar ook omwille van de toekomst van onze Kerk.

Daarom speelde ik al langer met het idee om gelijke rechten te bekomen via juridische weg. Niet mijn eerste keuze, maar dit duurt al veel te lang en het geduld geraakt op, niet alleen bij mij.

Nochtans lees ik, voorzichtig hoopvol, met vele anderen heel wat zaken die dat wel zouden moeten toelaten:

- Zowel aartsbisschop De Kesel als Terlinden beweren publiekelijk voorstander te zijn van de toelating van vrouwen tot de diakenopleiding en het diakenambt, maar in hun antwoord op mijn vraag vinden we van deze bereidwillige houding niets terug;
- In de slottekst van de synode staat de roep om “concrete en moedige besluiten te nemen over de rol van vrouwen binnen de Kerk en over hun grotere betrokkenheid op alle niveaus, ook bij de besluitvorming”;
- In het relatief recente verleden (de jaren 1970) werden, in sommige bisdommen, echtgenotes van diakens zelfs verplicht om de diakenopleiding samen met hun echtgenoten mee te volgen. Het feit dat zij niet gewijd konden worden als diaken, was toen in elk geval geen beletsel om deze opleiding te mogen volgen. Toen verplicht, nu verboden.....;
- In de Ontwerpnota van de Belgische bisschoppen voor de synode van 2024 lezen we: “Wat leert onze samenleving? De gelijkwaardigheid van man en vrouw, het belang van gelijke kansen voor mannen en vrouwen. Het gaat hier niet om modieuze trends. Het zijn ontwikkelingen die het Nieuwtestamentisch begrip van de gelijkwaardigheid van mannen en vrouwen in Christus versterken”. “De vraag stelt zich of vrouwen ook tot het gewijde ambt van het diaconaat kunnen toegelaten worden”. “We vragen groen licht om per bisschoppenconferentie of continentale bisschoppenvergadering bepaalde stappen te kunnen zetten. Zodoende hoeft het geven van groeiende pastorale verantwoordelijkheid aan vrouwen en de diakenwijding van vrouwen niet universeel verplicht of verboden te zijn.” .

Wij kunnen dit alles wel lezen, maar als het er echt toe doet, komt er geen enkele opening, zelfs geen gesprek. De beslissing van aartsbisschop De Kesel en Terlinden om mij het recht te ontzeggen om de opleiding tot diaken te volgen, louter en alleen omdat ik een vrouw ben, is volgens mij in strijd met het beginsel van gendergelijkheid, is onrechtmatig en ook juridisch foutief.

Daarom heb ik een rechtszaak aangespannen om mij alsnog toe te laten tot de opleiding tot diaken.

Dat doe ik met de professionele en gedreven steun van ‘mijn’ twee advocaten Steven Renette en Rob Valkeneers.

Ik zoek geen oorlog maar rechtvaardigheid. Dit doe ik ten persoonlijke titel maar met de steun van mijn geloofsgemeenschap en van vele anderen, mannen en vrouwen. Ook zij ijveren voor een gelijkwaardige positie van vrouwen in de katholieke Kerk. Met als doel het vormen van een gemeenschap van gelovigen waar gelijkwaardigheid en de gelijke rechten van elke mens gerespecteerd worden.

“Ongelooflijk” dat dit moet bevochten worden binnen een geloofsgemeenschap die maar kan blijven bestaan dankzij de enorme inzet van vele vrouwen (en mannen) en zich baseert op de blijde boodschap van Jezus.

(Rechtszaak op 14 mei 2024, voor de rechtbank van eerste aanleg, Mechelen)

Veer Dusauchoit

veer_dusauchoit@hotmail.com

0478 36 70 51